

ԵՐԿՈՒՇԱԲԹԻ, 3 ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ, 2022

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՂՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն զբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեալս ՚մ. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 4

ԵՐԵԿՈՅԵԱՆ ԱՂՕԹՔ ՕԳՆՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱՐ

Քեզ կը կանչեմ, պատասխան Կուր, ով Աստուած,
դուն ես արդարութիւնս պաշտպանողը.
Նեղութեանս մէջ դուն զիս հանգստացուցիր.
ողորմէ ինձի, լսէ աղօթքս:
Ով մարդիկ, մինչեւ ե՞րբ զիս պիտի անարգէք.
ինչո՞ւ դատարկաբանութիւնը կը սիրէք
եւ ստութեամբ կը զբաղիք:
Գիտցէք, թէ Տէրը բացառիկ վերաբերում ցոյց Կուսա ինձի,
որ հաւատարիմ եղայ իրեն,
եւ պիտի լսէ զիս, երբ օգնութեան կանչեմ զինք:
Աստուծմէ վախցէք եւ մի մեղանչէք,
երբ անկողին կը մտնէք՝ այս մասին մտածեցէք, եւ լռեցէք:
Ձեր մեղքերէն արդարանալու համար՝
զոհեր մատուցանեցէք, եւ Տիրոջ վարահեցէք:
Շապեր կ'ըսեն. «Ոհ, բարիքներովդ մեզ լիացուր, Տէր
շնորհքներդ առաքացուր մեր վրայ»:
Բայց դուն սրտիս շար աւելի ուրախութիւն պարգեւեցիր,
քան անոնք կրնան գրնել՝ ցորենի, գինիի եւ ձէթի առատութեան մէջ:
Խաղաղութեամբ կը պառկիմ ու կը քնանամ,
որովհետեւ, Տէր, միայն դուն ապահովութիւն կու տաս ինձի:

ՇԱՐԱԿԱՆ - ԱՂՈԹՔ

*Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենատուր Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:*

*Պահապան ամենայնի Զրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի Կուր եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի Կուս, ի գնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յաննել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:*

ՕՐՈՒՄՆ ՆԻՒԹԸ

ՄԱՂՄՈՍ 4

4րդ Մաղմոսը կ'իյնայ յոյս, վստահություն, ներքին խաղաղություն եւ ուրախություն արքայայտող Մաղմոսներուն փակ: Այս անգամ Դաւիթ կը սկսի իր աղօթքը հեղեղապարայայտութեամբ. «Քեզ կը կանչեմ, պարասխան փութ, ով Աստուած»: Այս արքայայտութեամբ, Դաւիթ կ'ուզէ որ Աստուած ուշադրութեամբ մտնի ընդ կարծէք: Ան չուզէր պարզապէս բառեր արքասանել, այլ կ'ուզէ Աստուծոյ ուշադրութիւնը իր ունեցած վիճակին ու փազնապին: Սա կը նշանակէ, թէ մենք ալ նոյնպէս մեր վիճակին մասին մտածող եւ ուշադրութեամբ Աստուծոյ ներկայացնող ըլլալու ենք:

Դաւիթ նաեւ կը գիտակցի, որ արդարութիւնը իրմէ չի գար, այլ Աստուած ինք է զինք արդարացնողը: Այսպէս, հեղեղաբար, Դաւիթ խորքին մէջ վկայութիւն է որ կու փայ Աստուածանաչողութեան: Կարեւոր է գԱստուած ճանչնալը: Այլապէս աղօթք որ կ'ընենք, պէտք է ճանչնանք որո՞ւ հետ է որ կը խօսինք, որպէսզի այն բառերը որ կ'արքասանենք, կ'ողորմենք զիսկէնք որո՞ւ է որ կ'ընենք: Դաւիթ նաեւ կը յիշէ անցեալի Աստուծոյ փութ հանգստութիւնը իրեն, այդ անցեալի փորձառութեան լոյսին փակ, կու գայ եւ Աստուծոյ ողորմութիւնը կը խնդրէ: Մեր ալ պարագային երբ անցեալին ունեցած ենք որոշ փորձառութիւն մը, Աստուծոյ կողմէ մեզի փութ հանգստութիւն մը, կրնանք օգտագործել, վերյիշել, եւ անգամ մը եւս Աստուծոյ ողորմութիւնը խնդրել:

Հերարքորական է 2րդ համարը, երբ հարց կու փայ, թէ մինչեւ ե՞րբ պէտք է շարունակուի այս վիճակը: Բայց որ վիճակի մասին կը խօսի արդեօք, եթէ ոչ մեր այն արարքներուն մասին, որոնք կ'անարգենք գԱստուած մեր դարձնելու արարութեամբ եւ ստութեամբ: Եւ կը վերյիշեցնէ, թէ Տէրը ինչպիսի բացառիկ վերաբերում ցոյց փութ իրեն, որ նաեւ հաւատարիմ եղաւ Անոր: Առաւել եւս, Դաւիթ վստահութիւնը ունի, որ Տէրը պիտի լսէ իր աղօթքը, երբ օգնութեան կանչէ զինք: Յաճախ կ'աղօթենք, եւ այդ աղօթքները կը մնան անպարասխան: Հեղեղապարցումը պէտք է ընել, թէ արդեօք ինչո՞ւ չեն պարասխանուիր մեր աղօթքները: Քանի մը պարճառներով. Քրիստոսի մէջ ե՞նք. մեր անհաւատութեան պարճառով. աղօթքներ, որոնց պէտք է ծոմ ընկերանար, ինչպէս կ'ընէ Քրիստոս, այսպիսի պարճաներ աղօթքով եւ ծոմապահութեամբ: Չխոստովանուած մեղք. գգու ըլլանք սրախօս շրթներէ չգայ այդ աղօթքը, իսկ Յակոբոս Առաքեալ պիտի ըսէ. «ձեր չար ցանկութեան պարճառով ձեր աղօթքերը չեն լսուիր ու չեն պարասխանուիր»:

4րդ համարը կը յիշեցնէ եւ կը գգու շարունակէ, որ եթէ բարկանաք, որ կրնանք նաեւ բարկանալ, բայց գգու եղէք որ այդ բարկութիւնը մեղքի չվերածուի: Եւ ահա անկողինին մէջ խոստովանելու եւ մտածելու Աստուծոյ խօսքին մասին, ինչպէս կ'ըսէր առաջին Մաղմոսին մէջ, «Գիշեր ցերեկ քու խօսքիդ վրայ կը մտածեմ»: «Ձեր մեղքերէն արդարանալու համար, զոհեր մատուցանեցէք, եւ Տիրոջ վստահեցէք»: Այս պարագային Դաւիթ յարակօրէն ցոյց կու փայ, որ պարզապէս զոհեր մատուցելը չէ, երկրորդ, զոհերը չեն որ կ'արդարացնեն, այլ նոյնինքն Աստուծոյ վստահիլը: Պօղոս Առաքեալ պիտի ըսէ. «Ձեր անձերը ընծայեցէք Աստուծոյ զոհաստեղանին»:

6րդ համարը կը փոխանցէ անոնց մտածումները, որոնք կու գան ըսելու. «Բարիքներով մեզ լիացուր, շնորհներդ առաքացուր», բայց Դաւիթ ուրիշ վստահութիւն ունի, իր մտքին մէջ ուրիշ արքայայտութիւն կայ, ինչ որ կը կարդանք Թուոց 6.24-26. այլ խօսքով՝ Տիրոջ ներկայութիւնը ինքնին այն մեծ ուրախութիւնն է, քան այն ինչ որ կրնայ ուրախութիւն փայ, նիւթական այն բարիքները՝ ցորենը, զինին եւ ձէրը: Դաւիթ նեղութեան եւ անցկութեան ժամանակ ալ ուրախութիւն ունի, որովհետեւ իր ունեցած ուրախութիւնը Տիրոջ ներկայութիւնն է: Մինչ աշխարհիկ մարդիկ իրենց ուրախութիւնը ցորենի, զինի եւ ձէթի առաքութեան հետ կ'ապուած է, երբ անոնք առաք են, իրենք ուրախ են, բայց երբ անոնք պակսին, իրենք կը տխրին, մինչ Դաւիթի պարագային իր նեղութեան մէջ իսկ ուրախութիւնը ունի: Եւ այնպէս ինչպէս 3-րդ Մաղմոսին մէջ կ'ըսէր. «Գիշերը կը քնանամ, առաւօտուն կ'արթնանամ», հոս եւս նոյն արքայայտութիւնը եւ վստահութիւնը կը յայտնէ ըսելով. «Խաղաղութեամբ կը պառկիմ ու կը քնանամ, ինչո՞ւ, որովհետեւ Տէրը իրեն աստիճանութիւն կու փայ»: